

Боратин визнано найкращим спортивним селом в Україні

На Івано-Франківщині, у гірському селищі Ворохта, відбувся спортивний конкурс «Найкраще спортивне село України» серед сільських і селищних рад. Брала участь 25 команд із усіх куточків України. Сільські спортсмени змагалися з плавання, легкоатлетичного кросу, волейболу, міні-футболу, шахів, шашок, перетягування линви, гірського спорту і настільного тенісу. Титул «Найкраще спортивне село України» та переможний кубок дісталися колективу з села Боратин Волинської області.

Пластуни агітували проти дитячого алкоголізму

Днями 30 пластунів ходили по Луцьку і розклеювали наклейки з агітаційним написом «Я не продаю неповнолітнім алкоголь та тютюнові вироби» на продовольчих магазинах. Завдяки акції на майже 100 магазинах міста з'явилися наліпки. Лучани можуть побачити цей застережний напис на всіх центральних вулицях і проспектах міста. Скаутська організація «Пласт» пропагує здоровий спосіб життя, тому закликає усіх торговців алкоголем і сигаретами не продавати їх неповнолітнім.

Феодосій Мандзюк:

Ніколи не ставив за мету бути знаменитим

«Хапайте і читайте» — під такою назвою нещодавно вийшла друком нова книга вибраних сатиричних творів відомого журналіста, письменника і краєзнавця Феодосія Мандзюка (псевдонім — Кость Волиняка). У збірці — віршовані фейлетони, сатиричні поеми, дощепні монолози, гуморески, усмішки та ще багато чого для хорошего настрою. Коли читаєш, складається враження, що автор й у житті є веселою і дуже доброю людиною. Чи так це насправді, Кость Волиняка розповів у відвертому інтерв'ю газеті «Відомості», а також повідав про свій творчий шлях і те, як влада реагувала на його гостре словце.

— Узагалі, я серйозна людина, часом можу пожартувати, — зізнається Феодосій Григорович. — Пам'ятаю, ще в університеті міг прибрехати, що, наприклад, зустрів декана і він сказав: пари не буде. Всі вірили, хапали сумки — і до дверей. Коли ж я починав сміятися, то ледве мене не били.

— Ви вже у школі відчували, що писатимете?

— Ні, я закінчував школу в глухому селі й не знав, куди податися. Правда, у 9-му класі писав, що хочу бути журналістом, але з мене сміялися: «Куди тобі до журналіста!». В школі дуже добре знав математику, фізику. З усіх точних наук мав «5», а з літератури й мови, до речі, твори писав із помилками, — «4». Узагалі, я хотів вступати у політех на архітектурний факультет, бо трохи малював, але не вдалося. Пішов у армію, а після служби думав або у радіотехнічний, або на журналістику, а потім стукнуло піти на слов'янську філологію.

— Ви більше журналіст, поет чи краєзнавець?

— Я старався добре працювати, чесно заробляти хліб, але не ставив за мету стати знаменитим журналістом. Так само й письменником — не прагнув стати членом Спілки, лауреатом премій. Як немає натхнення, то можу й півроку нічого не писати. В цьому плані вважаю себе лівим чоловіком. Колись працював у «Молоді України», то колега жартував: «Журналісти є спецкори, валаскори та лінкори». До ледячих кореспондентів ніколи не належав, але у творчому плані вважаю себе трохи лінкуватим.

— У віршах тонко висміюєте чиновників, бюрократів, кар'єристів й усі їхні недоліки: низький інтелект, брак культури, професійності. Але ж вам доводилося з ними співпрацювати. Надто коли обіймали посаду редактора комунальної газети «Луцький замок». Наскільки було складно?

— Є й серед чиновників багато розумних людей, просто вони не в усіх питаннях компетентні. Здебільшого мені траплялися люди розумні.

Коли прийшов у «Луцький замок», то з Кривецьким у цьому плані було дуже комфортно працювати, бо він не втручався в роботу газети. Але була й друга проблема — гроші. Обіцяв їх, а потім забував, тому доводилося ходити й увесь час нагадувати. З Шибобою не склалося. Вони — нова молода команда — вважали, що все на світі знають. Не скажу, що мені, а от їм зі мною точно було дуже некомфортно. Через їхні недолугі вимоги конфлікти виникли вже на перших порах. Приносили готові матеріали й хотіли, щоб журналісти під ними підписувалися. Я їм пояснюю — якщо пишете, то ставте свій підпис, відповідають — ми вам платимо гроші. То ви ж не зі своєї кишені платите! Конфлікти виникали з самого початку, й було ясно, що не спрацюємося.

— Мабуть, психологічно важко це переживати?

— Я все сприймав із гумором. Тоді почав серію фейлетонів. Це була своєрідна гра «Хто кого?»: вони на мене, я на них. Ясно, що сили нерівні: що там я проти влади, яка є засновником газети? А коли вийшов фейлетон із карикатурою, де намальовано три чайники, всі у них упізнали Стемковського, Зелінського та Шибубу. Відразу виникла реакція — перевірки. Мабуть, мали знайомого в СБУ. І от з тої служби приходять у редакцію, мовляв, є інформація, що я здаю в оренду приміщення за одну гривню. Я усі договори їм показав, а в наступний номер даю фейлетон «Чи є у «Луцькому замку» «шпіони»?». І пишу, що прийшли з СБУ, перелякали всіх, журналісти думали, що серед них є «шпін». На другий день із СБУ просять ніде нічого не розголошувати, бо ж можуть і в Києві дізнатися, що вони тут займаються перевіркою якоїсь оренди. Спілка журналістів мене тоді підтримала — і Шибуба відразу дав задній хід. Однак здебільшого стосунки нормально склалися. Проте перед начальством ніколи не прогинався. Через це, можливо, і моя кар'єра журналіста не надто склалася.

— «І хоч вчилися у школі на «трійки» і «двійки», але дуже добре вмійте загівати бійки», — пишите про українських депутатів. Ніколи не замислювалися, що двадцять років вибираємо, та щоразу двієчників, трієчників. Ми настільки низько упали самі чи нам не дають вибору?

— Нас просто ставлять у такі умови, що між двома злами доводиться обирати менше. З іншого боку, на прикладі Києва бачимо, що народ можна купити. В гуманітарних сферах іде якась трохи деградація. Переходимо на масову культуру. Хоча й мою творчість можна заручувати до масової, бо ж це не якась елітна поезія чи дуже тонкий гумор. Ні, простий, розрахований на широке коло читачів. Я стараюся писати

так.

— Якщо говорити про політиків, ви до когось прихильні чи всіма розчаровані?

— Я міг би бути прихильником партії, яка б захищала інтереси народу, проте в нас такої нема. В нас усі борються інтереси олігархів і великого капіталу. Це мусить колись змінитися.

— У вас багато творів для дитяків. Мабуть, треба бути хорошим психологом, аби знати, що сподобається саме їм? Ваші діти робили вам підказку в творчості?

— Так, якось мої сини, коли ще були маленькими, сказали: «Тату, чому ти для дорослих пишеш, а для дітей — ні?». І вийшла перша збірка «Як зайчата навчилися читати». Потім малі знову кажуть: «Для дорослих пишеш гумор, а нам — серйозне. Напиши й для нас смішне». Тоді я й написав «Неправильні правила» — спочатку кілька, бо боявся, як їх сприйматимуть діти. Проте сприйняли дуже гарно. Тоді я видав книжку «Неправильні правила» й укінці написав, аби діти надсилали листи з власними «неправильними правилами». У той час працював у «Надстир'ї». Отримав, мабуть, зо два мішки листів. Для дитяків це було нове й цікаве. «Неправильні правила» видали тиражем у 20 тисяч, а згодом перевидали — ще 10 тисяч.

— Ви працювали у кількох газетах, серед них і сатирична з еротичним наляком «Нате». Тоді це була новинка?

— Початок 90-х — якраз час перебудови та вільномудства. Хтось

■ БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Феодосій Мандзюк — журналіст, письменник, краєзнавець, видавець. Відомий також як поет-сатирик Кость Волиняка. Народився 25 вересня 1951 року на Волині, у селі Гектари Горохівського району. Вищу освіту здобув у Львівському державному університеті ім. Івана Франка на факультеті української філології. Працював у горохівській та луцькій районних газетах, в газеті «Радянська Волинь» (1979–1986), «Молодь України» (1986–1991), був редактором сатиричної газети «Нате» (1991–1993), головним редактором, директором видавництва «Надстир'я» (1994–1999), заступником головного редактора «Вісник & К» (1999–2003), головним редактором тижневика «Луцький замок» (2003–2008). Нині на творчих хлібах. Організував приватне видавництво «Волинян», у якому вже побачило світ кілька десятків книг волинських авторів.

привіз польську газету, де на першій сторінці карикатура — Валенса на горшку — і ще багато сміливих речей. Виникла думка: чому б не зробити щось схоже. Якраз вийшов закон про пресу, який дозволяв зареєструвати видання. Перший номер тиражем 10 тисяч розмели за кілька днів, наступний видали тиражем 20 тисяч. Газета розходила блискавично, хоч і коштувала 30 копійок, коли інші — 3 копійки. Вже за кілька місяців видання принесло прибутку у 200 тисяч. У той час авто

можна було купити за вісімнадцять. Зарплату тоді я мав 750 рублів — як у першого секретаря обкому. Ми могли дозволити собі й більшу, проте побоювалися, що почнуться перевірки. Парадокс: прилавки голі, бо ж дефіцит, а ми по кабаках ходили (сміється, — авт.). А потім почалася інфляція — і всі наші гроші знецінилися.

— З друзями вам щастить?

— Друзів обирають інтуїтивно. Часто товаришують дуже різні за характером, поглядами люди. Вони цим одне одного доповнюють. Маю багато друзів, більше зі студентських років. Коли приїжджаю у Львів, зустрічаємося. З першого фестивалю гумору подружилися з Миколою Савчуком із Коломиї. Цікавий хлопець, оригінально пише — гуцульським діалектом, сам співає коломийки. Є й шкільний друг.

— Траплялося, що вас підводили?

— Я ніколи на людей не ображаюся. Стараюся ставитися з розумінням, навіть коли конфліктна ситуація. Проте рідко було, щоб підводили. Мабуть, десь інтуїтивно це передбачаю, і до цього моменту не доходить.

— Кажуть, що художник має бути голодним. Як гадаєте, який сатирик кращий — голодний чи ситий?

— Звісно, голодний. Добре пишеться, коли нема грошей. Були моменти, коли я брав участь у політичних іграх і заробляв невеликі гроші, то тоді взагалі лиш нападала писати.

— Хто з вітчизняних і зарубіжних сатириків є вашим кумиром?

— У мене взагалі нема кумирів.

— Над чим зараз працюєте і якою книгою скоро порадуете своїх читачів?

— Вже почав писати сатиричний роман, який називається «Привиди у мерії», — про період роботи у «Луцькому замку». Проводжу через нього філософську думку, що керують не живі люди, а хтось на кшталт привидів, які мають вплив. Там буде багато вигаданого. Не знаю, коли осилило, бо стосовно прози у мене є негативний момент: коли пишу, а потім роблю перерву й знову сідаю, то мушу все попереднє перечитати. Але в основному зараз працюю над краєзнавчими виданнями. Три книжки готові на 90% — «Скульптурні пам'ятники Луцька», «Старовинні храми Луцька». Думаю, до Нового року закінчу «Цікаві факти з історії Луцького замку». Є велика база ілюстративного матеріалу — кілька тисяч фото з історії. Ще хочу видати окремою збіркою частівки. Якщо по телевізору Ілля Рєзнік розказував, що побився об заклад із друзями, що за тиждень напише п'ятсот частівок. Тоді він написав шістсот. Думаю, виберу-но тиждень і собі спробую так — написав тільки шістдесят.

Спілкувалася Людмила ШИШКО

■ ПОДАРУНКИ ЛЕЛЕКИ

З початку року на Волині народилося 80 пар двійнят

За дев'ять місяців 2011 року на Волині народилося 10914 дітей. Серед новонароджених — 80 пар двійнят (79 хлопчиків і 81 дівчинка) й одна трійня (три хлопчики), повідомили у головному управлінні статистики в області.

Серед мам, які народили двійнят, — 16 лучанок, дев'ять жительок Камінь-Каширського району, сім — Ківерцівського, шість — Маневського району, по п'ять — із міст Володимира-Волинського та Ново-Волинська, по чотири — з Луцького та Ратнівського районів, по три — з Горохівського, Іваничівського, Рожищенського, Старовижівського і Турійського районів, по дві — з

Шацького району й міста Ковеля. В решті з 16 районів області було зареєстровано по одній парі двійнят.

Повнення двома дітьми відразу відбулось у 27 сім'ях, де чекали на первістка. У 37 родин на той час уже було по одній дитині, в чотирьох — двоє, у

восьми — троє, у трьох — четверо, а в одній сім'ї мали п'ятеро дитяків.

Більше половини (55%) двійнят з'явилося на світ у матерів віком від 20 до 29 років, 42,5% немовлят — у жінок, яким 30 і більше років. Наймолодшою з них була 18-річна жителька Рожищенського району, а найстаршою — 42-річна мешканка Ковеля.

Більшість новонароджених ростуть і виховуються у повноцінних сім'ях, однак чотири пари двійнят народилося в одиноких матерів або у батьків, шлюб яких не зареєстровано.

Трійнята цьогоріч народились у луцькій родині, де вже було двоє дітей.

■ СВЯТА НАБЛИЖАЮТЬСЯ

Кур'єр Діда Мороза!

Ви хочете приємно здивувати своїх рідних і знайомих на День святого Миколая, Різдвяні свята й Новий рік?!

У період із 18 грудня 2011 року по 20 січня 2012 року Дід Мороз і Снігуронька за доступними цінами доставлять до вашої оселі, офісу поштової відправлення, речі подарункового характеру, подарунки тощо.

Цю послугу можна замовити за тел. (0332) 24-32-55 (дільниці «Кур'єрської доставки») у місті Луцьку за адресою: вул. Кривий Вал, 19) або в дільниці кур'єрської доставки вашого району.

Волинська дирекція
УДППЗ «Укрпошта»